

ဂါ ဦး နန်း ကို

GAR OO NOON KO

မာယာတြယ်ဝ ပရလောက

အပါအဝင်

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သဘာဝမွန်ဝတ္ထုရှည်များ

သေသောသူသည် သုသာန်သို့ သွားသင့်သော်လည်း

ယခုဇာတ်လမ်းကို ရေးရန် အတော်အားမွေးယူခဲ့ရသည်။ ။ ပြန်တွေး
ရုံဖြင့် စာရေးသူကိုယ်တိုင် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထမိ၍ မရေးဝံ့ရေးဝံ့ဖြစ်
နေခဲ့ရာ ဇာတ်ကြောင်းပြောပြသူက မရေးသေးဘူးလားဟု ခဏခဏ
မေးနေသောကြောင့် မရေးမဖြစ် ရေးတော့မည် ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး သ
တ္တိမွေး၍ ညနက်သန်းခေါင်ချိန်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရေးရင်း
သွေးပျက်ခဲ့ရသောညချမ်းကာလတချို့ ကို ပိုင်စိုးစေခဲ့သည့် မှတ်မှတ်ရရ
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါ၏။ ။ ဇာတ်ကြောင်းပြောသူက အခြားသူသာဆို လျစ်
လျူရှုထား၍ ရသေးသည်။ ။ ရေးရေး-မရေးရေး မကြာခဏလာမေးလော
က်စရာမရှိ။ ။ နောက်ပြီး တစ်စိမ်းတစ်ရံကသာ ဤအကြောင်း လာပြောပြ
ပါက ထိုင်းရပ်ရှင် အား မှီငြမ်းထား၍ လည်းကောင်း၊ အင်ဒိုနီးရှားကား
အား ခိုးချထား၍ လည်းကောင်း လာပြောခြင်းသာဖြစ်မည်ဟု သံသယဝ
င်ကာ ရေးဖြစ်လောက်မည် မထင်ပါ။ ။ စာရေးသူကလည်း ကော်ပီကို မု
န်းတီးပြီး ကိုယ်ပိုင်ဖန်တီးမှုစစ်စစ်ကိုသာ ရူးသွပ်စွာ စွဲလမ်းတတ်သူ တ
စ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ပင်။ ။

သို့သော်...ယခုမူ ဇာတ်ကြောင်းပြောသူသည် စာရေးသူ၏
ဖခင်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့သူမှာ စာရေးသူ၏ အဘွားဖြစ်ကာ ဖြစ်ပွား
ခဲ့သောဌာနေကလည်း စာရေးသူ
သိကျွမ်းရင်းနှီးသောနေရာဖြစ်တာကြောင့် “ဖြစ်ရပ်မှန်” သေချာလွန်းသ
ဖြင့် ရေးသားဖြစ်ခဲ့ ပါသည်။ ။ သဘာဝကို တစ်ထွာတစ်မိုက်မက ကျော်

လွန်နေသောကြောင့် ယုံကြည်ရန် ခက်ခဲလွန်းပေမည်သာ ။ သို့သော် ဤ
ဇာတ်လမ်းသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်(၆၀)ခန့်က ဇင်းကျိုက်ရွာ(ယခု ဇင်းကျို
က်မြို့)လေးတွင် အမှန်တကယ် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ ကြောင်း ။

*

မိုးရေစက်တို့ က ခပ်ဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသည် ။ ကောင်းကင်ယံတွင် တိ
မိညိုတိမိခဲတို့ အုံ့ဆိုင်းမည်းနက်နေကာ ကြယ်ရောင် လရောင်ပင် မှ
န်ပြပြ မမြင်ရ ။ သည် ကြားထဲ မိုးကလည်း တဖွဲဖွဲရွာချနေသောကြောင့်
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး မှောင်နှင့် မည်းမည်း ။ ဤသို့ အလိုလိုနေရင်း
ပင် သွေးပျက်ချင်စရာကောင်းသော ညနက်ကြောကာလကြီးမှာ မမြစိန်
တို့ လူတစ်စု သွားနေရသည့် နေရာက ရွာအပြင်ဘက်ရှိ ဝေးကွာလှသ
ည့် သိချိုင်းဆီသို့ ဖြစ်၏ ။

အသုဘပို့ဖြစ်၍ လူစုလူဝေးနှင့် ဆိုလျှင်တော့ နေသာဦးမည်ပေါ့ ။
ယခုမူ လူစုဟု ခေါ်နိုင်ရုံမျှ ။ အတိအကျရေတွက်ပြရသော် စုစုပေါင်းမှ
အလောင်းအပါအဝင် လူ(၇)ယောက်သာ ရှိသည် ။ သေသူ မအုံးမေ ၊
သေသူ၏ ခင်ပွန်း-ကိုမင်းကြိုင် ၊ ကိုမင်းကြိုင်၏ ယောက်ဖ-ဦးမင်းညဏ်
ထွန်း ၊ တွင်းတူးပေးမည့် -ကိုတွက်နှင့် အီစွပ် ၊ မမြစိန်နှင့် ကိုစိန်ပုပါမှ
လူ(၇)ယောက် ကွက်တိ ။ ထိုအထဲ၌ သက်ရှိထင်ရှားမိန်းမသားဟူ၍
ဒေါင်းတိမောင်းတိ-မမြစိန်တစ်ယောက်သာ ပါရှိ၏ ။ မည်မျှပင်
သတ္တိခဲဖြစ်ပါစေ...လူခြေတိတ်သည့် နေရာသို့ ရောက်လာသည် နှင့် အ
မျှ သွေးလန့်ချင်စရာ ကောင်းလာတော့သည် ။

သေသူ-မအုံးမေက ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဘဝတွင် ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ် ဆိုး
ဆိုးဆတ်ဆတ် ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။ မမြစိန်တို့ ရွာ၌

အယူအဆတစ်ခု ရှိသည် ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင် သို့မဟုတ် မီးနေသည် ရတ်
တရက် ကွယ်လျှင် ရွာထဲမှာ သုံးရက်ထားခွင့် မရှိဘဲ ချက်ချင်းမြှုပ်နှံစေ
သည် ။ သုသာန်သို့ ချက်ချင်းပို့ရသည် ။ နောက်ပြီး ကျေးရွာများ ၌ က
လေးအမေအလောင်းဆိုလျှင် လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့ကြသည် ။ အသုဘပို့
လိုက်ရန်လည်း လွန်စွာလေးကန်ကြသည် ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော်
ကလေးအမေဆိုသည် မှာ ကလေးငယ်အပေါ်တွင်
အလွန်အစွဲအလမ်းကြီးတတ်သဖြင့် မကျွတ်လွတ်နိုင်ဟု ယုံကြည်ကြ
သောကြောင့် ဖြစ်၏ ။

သို့ကြောင့် ပင် ဖြစ်မည် ။ မအုံးမေ သေဆုံးချိန်က ညနေ(၆)နာရီခွဲခ
န့်တွင် ဖြစ်ရာ အသုဘပို့ရန် ပြင်ရင်းဆင်ရင်း(၇)နာရီ ထိုးသွားခဲ့သည် ။
သိချိုင်းသို့ သွားမည်ဟု ဆိုတော့ အသုဘလိုက်ပို့မည့် သူ မရှိ ။ အခေါ်ခံ
ရမည်စိုး၍ လား မသိ ၊ တံခါးများ ပင် ပိတ် ထားကြပြီ ။ နောက်ဆုံး သေ
သူ၏ ခင်ပွန်း ၊ သေသူ၏ ယောင်းမ-မမြစိန် ၊ မမြစိန်ကို ပိုးပန်းနေသူ-
ကိုစိန်ပုနှင့် တကွ လူကြီးဖြစ်သော- မမြစိန်၏ အဖေ-ဦးမင်းဉာဏ်ထွန်း
အပါအဝင် တွင်းတူမည့် သူနှစ်ဦးကို လိုက်ရှာခေါ်ကာ အလောင်းကို ထ
မ်း၍ နေအိမ်မှ ထွက်ခွာခဲ့ ကြသည် ။ ကိုစိန်ပုခမျာ လိုက်ချင်ပုံ မရပါ ။ မ
မြစိန်က အဖော်ရရန်အတွက် အတင်းအကြပ်သွားခေါ်လာသဖြင့်
မျက်နှာရလို၍ လိုက် လာခဲ့ဟန်တူ၏ ။

မမြစိန်၏ ရင်ထဲ မချိတင်ကဲ...ယူကြိုးမရ ။ မအုံးမေတစ်ယောက်
ဘယ့်နှယ့်လုပ် သေရပါလိမ့် ။ မြွေဆိပ်တက်တာ-တဲ့ ။ ညနေကပဲ အတူ
တူ ဟင်းရွက်ခြွေနေကြသေးတာ ။ သူ မြွေကိုက်ခံရတာကို ငါ သိရမှာ
ပေါ့ ။ ခုတော့ မြွေကိုက်ဒဏ်ရာလည်း မတွေ့ ရဘဲ မြွေဆိပ်တက်သတဲ့ ။
ဆေးဆရာများ ကုသရန်ပင် အချိန်မမီ ၊ နှိပ်ရင်းပြုရင်း ဆုံးလေသည် ။
သေသူ-မအုံးမေက မမြစိန်၏ ယောင်းမ တော်စပ်သော်လည်း အစ်မတ

စံယောက်လိုဖြစ်နေပြီ။ အိမ်က ဘေးချင်းကပ်မို့ တိုးတိုးဖော်ဆိုလည်း မမှား။ အပျိုပေါက် အရွယ်မမြဲစိန်က အိမ်ထောင်သည် -မအုံးမေကို အမိပမာ အစစအရာရာတိုင်ပင်နေကျ။ ယခုတော့ ကောက်ခါငင်ခါ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီ။

သေသူ-မအုံးမေက မမြဲစိန်ထက် (၁၅)နှစ်ခန့်ကြီးသည်။ ယခုမှ မမြဲစိန်က (၁၇)နှစ်မျှရှိသေးသော်လည်း မအုံးမေကတော့ (၃၅)နှစ်နား ရောက်လှပြီ။ နောက်ပြီး - မအုံးမေက ကိုမင်းကြိုင်၏ ပထမဇနီး မဟုတ်။ နှစ်ယောက်လုံး မုဆိုးဖို/မုဆိုးမတို့ ဖြစ်ကြပြီး ကိုမင်းကြိုင် တစ်နယ်တစ်ကျေးသို့အသွား ချစ်ကျွမ်းဝင်ကာ လက်ထပ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ထပ်ပြီးနောက် ကိုမင်းကြိုင်၏ ဇာတိ ဇင်းကျိုက်ရွာလေးသို့ မအုံးမေ လိုက်လာသည်။ အမှန်တော့ မအုံးမေက ဘားအံဇာတိ။ အရင်အိမ်ထောင်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက် ကျန်သော်လည်း အဘိုးအဘွားများ နှင့် သာထားခဲ့ကာ ဇင်းကျိုက်မှာ ပဲ အမြဲနေတော့၏။

အသက်ကြီးမှ ယူသောသူတို့ နှစ်ယောက် ကလေးရလာတော့ ဝမ်းသာအယ်လဲဖြစ်ကာ မိမိအား တစ်ယောက်တစ်လှည့် လာပြောကြသည်များကို မမြဲစိန် မှတ်မိနေဆဲ။ အသုဘပို့ သွားနေခိုက်မှာ ပဲ ပြန်တွေးမြင်ယောင်နေဆဲ။ အစ်ကိုကြီး-ကိုမင်းကြိုင်က အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်သော်လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက နှစ်အိမ်တစ်အိမ်နေထိုင်လာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၍ မောင်နှမအရင်းလိုဖြစ်နေလေ ရာ မအုံးမေကလည်း မမြဲစိန်အဖို့ အစ်မအရင်းလို ဖြစ်လာသည်။ ကိုမင်းကြိုင်က လယ်ထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေရသူဖြစ်၍ မပေါ့မပါး ကိုယ်ဝန်သည် -အစ်မဖြစ်သူအား စောင့်ရှောက်ကူညီရန် မမြဲစိန်ကို လာမှာ သလို မအုံးမေကလည်း ရင်သွေးလေးမွေးလာလျှင် အလွန်ပျော်စရာကောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်းကို မမြဲစိန်အား ရင်ဖွင့်သည်။ အသက်ကြီးမှ အိမ်ယာအသစ်တည်ပြီး ဆယ်ကျော်သက်

များ ပမာ လွန်စွာချစ်ခင်နေကြသော အစ်ကိုအစ်မလင်မယားကိုကြည့်ရင်း မမြစိန်မှာ လည်း ကိုယ်စားပီတိတို့ဖြင့် ကြည်နူးနေခဲ့ရ၏။ (၈)လနီးပါး ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသော နေ့ရက်များ ပါပေ။

ကိုယ်ဝန် ရင့်သထက် ရင့်လာသည့် အခါ မအုံးမေအား အလုပ် သိပ်မလုပ်ရန် မှာ ရသလို အလေးအပင်များ မမ၊မိအောင် ဂရုစိုက်နေရသည်။ ။ မအုံးမေက အလွန်အလုပ်လုပ်သူ ။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် တကုပ်ကုပ်လုပ်နေတတ်သည်။ ။ သို့ဖြစ်၍ သတိ ပေးရသည်။ ။ ကိုယ်တိုင်လည်း သတိထားကာ စောင့်ရှောက်ရသည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် ဖွားလှဖွားခါနီး အချိန်နားသို့ ကပ် လာပြီ။ ။ လွန်ခဲ့ သောတစ်ပတ်ခန့်က ဘားအံတွင် ပြန်မွေးမည်ဟု ဆို၍ ခရီးထွက်လျှင် ကလေးထိခိုက်မည်စိုးသောကြောင့် ကိုမင်းကြိုင် တားမြစ်နေ သံကို အိမ်ချင်းကပ်လျက်မှ နေ မမြစိန် ကြားလိုက်ရသေးသည်။ ။ မအုံးမေက တတွင် တွင် တောင်းဆိုလို့ ...။ ကိုမင်းကြိုင်ကလည်း အတန်တန်တားမြစ်လို့ ။ နောက်ဆုံး - ဇနီးသည် ကိုအလွန်ချစ်မြတ်နိုးသူမို့ အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်ကာ သူကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ ပေးပါမည်ဟု ဝန်ခံကတိပေးနေသံအထိ မမြစိန် ကြားလိုက်ရ၏။

- အစ်မကလည်း ... ခက်တာပါပဲ။ ။ ဘားအံကို ဒီအခြေအနေကျမှ ပြန်ရင် လမ်းမှာ မွေးချင်ဖွားချင်မှ ခက်ဦးမယ်။ ။

မမြစိန် ကြုံတွေးရင်း ပူမိပေမယ့် သူတို့ လင်မယားချင်း သင့်တင့်လို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ ကိစ္စ ငါ ဝင်မပါတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ-ဟု တွေး ကာ မသိချင်ယောင်ပဲ ဆောင်နေခဲ့သည်။ ။ ယခုတော့...ဇာတိပြန်ကာ ဖွားမြင်ရန် ဆန္ဒရှိသော မအုံးမေတစ်ယောက် ကလေးပင် မမွေးရသေးဘဲ ရုတ်တရက် ကောက်ခါငင်ခါ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါပြီ။ ။

“ ဝေါ...ဝရူး...”

လေပွေတစ်ချက်က ကရူးကနှမ်းပြေးဝင်လာ၍ လက်ထဲကထီး လွင့်ထွက်တော့မလိုဖြစ်သွား၍ မမြစိန် အသည်းသန် ဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်ရသည်။ ။ ဘယ့်နှယ့်ဖြစ်ပါလိမ့် ။ လေကလည်း ကြမ်းလိုက်ပါတိ။ ။

အသုဘပို့လိုက်လာခိုက် တောင်မြောက်တွေးရင်း လေးလေးကန်က နံလျှောက်လာရာမှ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဝေ့ဝဲကြည့်မိတော့ ရွာအပြင်ဘုန်းကြီးကျောင်းနားသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လွန်၍ ညောင်ညိုပင်နှစ်ပင်ကို ကျော်ပါက သိချိုင်းသို့ ရောက်ပြီ။ ။ မှုန်တိမှုန်မှေးမျှ မြင်နေရသောသိချိုင်းသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း မမြစိန် လျှောက်တွေးမိသည်။ ။

ဘာပဲပြောပြော တော်သေးသည် ဟု ဆိုရမည်။ ။ မမြစိန်တို့ ရွာ၌ သရဲခြောက်သည် ဟု သတင်းကြီးသောနေရာ မရှိ။ ။ သိချိုင်း နားရှိသစ်ပင်များ ၌ လူတွေကို ဒုက္ခပေးတတ်သော၊ စားစရာများကို လိုက်လံဆွဲယူတတ်သော တစ္ဆေသရဲအကြမ်းစားများ နေထိုင် တတ်ကြောင်း စာအုပ်များ တွင် မကြာခဏ ထည့်သွင်းရေးသားလေ့ရှိသော်လည်း မမြစိန်တို့ ရွာမှာ တော့ ထိုသတင်းမျိုး မကြားမိပါ။ ။ မမြစိန်၏ တစ်သက်လည်း တစ္ဆေသရဲများကို မတွေ့ခဲ့ရဖူး။ ထို့အတူ ညောင်ညိုနှစ်ပင်သည် လည်း နေ့နေ့ညည အေးချမ်းတိတ်ဆိတ် စွာ တစ်ခါတစ်ရံ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေတိုက်မှ ပဲ သွေးလန့်ဖွယ်ရာ ခါယမ်းယိမ်းထိုးတတ်သည် ကလွဲ၍ တစ်စုံတစ်ရာ ချောက်ချား စရာ မရှိခဲ့။ ။

ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အကြည့်ဝေ့ပြီးသည့် နောက် မလှမ်းမကမ်းသို့ မျှော်ကြည့်မိတော့ (မမြစိန်၏ ဖခင်)-ဦးမင်းဉာဏ်ထွန်း၏ စိုရွဲ့ရွဲ့ကျောပြ

င်ကြီးကို ဦးစွာမြင်ရသည်။ မမြစိန်မှ လွဲ၍ ကျန်လူအားလုံး ထီးမပါ ၊ ခမောက်ကိုယ်စီသာ ဆောင်းထားကြသည်။ ဖခင် ၏ နောက်မှာ တော့ အစ်ကိုကြီး-ကိုမင်းကြိုင်က လည်ပင်းကြောတို့ ထောင်ထစွာဖြင့် လိုက်ပါလာသည်။ အံ့ကြိတ်ထားဟန်တူလေ သည်။ ချစ်ခင်မြတ်နိုးရသောဇနီးသည် ဆုံးပါးသွားမှ တော့ အစ်ကိုကြီး ခံစားရပေမှာ ပေါ့။ မမြစိန် အစ်ကိုကြီးကို သနားမိသည်။ ပထမဇနီးသည် ကိုလည်း ကြာကြာမပေါင်းလိုက်ရဘဲ ဆုံးရှုံးခဲ့သလို ယခုလည်း ထားသွားပြန်ပြီ။ အစ်ကိုကြီး ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်း ပူဆွေးနေလေမလဲ။ သမုဒ္ဒယကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်ဆိုတာ တယ်မှန်ပါလားဟု မမြစိန် ဆင်ခြင်မိလိုက်စဉ်...

“ မမြစိန် ... ကြောက်နေသလား ။ ကျုပ်လက်ကို ကိုင်ဆွဲထားပါလား ။ ”

နံဘေးတွင် ပိုးပန်းရန်အကြံနှင့် လိုက်ပါလာသော ကိုစိန်ပုက ဆိုသည်။ ကိုစိန်ပုအသံကြောင့် မမြစိန် အတွေးပြတ်သွားကာ ကိုစိန်ပု ကို လှည့်ကြည့်သည်။ အရပ်ပုပု အသားညိုညို ကိုယ်လုံးတုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် ဂင်တိုတိုပုံစံရှိသည့် ကိုစိန်ပု၏ အသွင်သဏ္ဌာန်က မမြစိန် ကို နှစ်သက်စေခြင်း မရှိပါ။

“ ကျွန်မ မကြောက်တတ်ပါဘူး ။ ကိုစိန်ပုကို အရေးအကြောင်းကြုံရင် အားကိုးရအောင်သာ ခေါ်ခဲ့တာပါ ။ ”

“ စိတ်ချပါ မမြစိန် ။ အန္တရာယ်ကြုံလာရင် ကိုစိန်ပု အသက်နဲ့ လဲပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပါ့မယ် ။ ”

ကိုစိန်ပုက လောကွတ်ချော်လျက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ ကားကား မာန်တဝင့်ဝင့်ဖြင့် ဟန်ရေးပြသည်။ မိန်းမပျိုလေးများ အားကိုးချင်မလားဟု ကြိုးစားပမ်းစား ဗလပြလျက်ရှိသော်ငြား မမြစိန်က သူ့ကို မ

ကြည့်တော့ဘဲ ရှေ့သို့သာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ ယခု မမြစိန် ငေးနေမိသည် က ဖျာနှင့် ပတ်ထားသော မအုံးမေ၏ အလောင်းကို ...။

ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခြင်းဖြစ်သည့် အထဲ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မို့ ချက်ချင်း မြေမြုပ်ရမည်ဖြစ်လေရာ အခေါင်းကို လှလှပပ ပြင်ဆင်ရန် အချိန်မရ ။ ထပ်စောင့်နေလျှင် ညနက်သွားမည်စိုး၍ အလျဉ်းသင့်သလို စီစဉ်လိုက်ရသောကြောင့် အလောင်းကို ဖျာနှင့် ပတ်ကာ အသုဘချရသည့် အပေါ်တွင် မမြစိန် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ။ သေသူကိုလည်း အားနာမိသည်။ ။ လှလှပပ သစ်သား အခေါင်းလေးဖြင့် မြေမြုပ်သင့်မှန်း သိပေမယ့် အခေါင်းက မှာ ယူရဦးမည်။ ။ သစ်သားများကို ရွှေရရှိရဦးမည် ။ အချိန်ကြာမည်ဖြစ်၍ စောင့်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ ။ သေသူကလည်း သေပြီပဲမို့ ဖျာပတ်၍ ဝါးလုံးရှည်ဖြင့် တွင်းတူးမည့် သူနှစ်ဦးအား ထမ်းစေသည်။ ။ (မှတ်ချက်-လွန်ခဲ့သောနှစ်(၆၀)ခန့်ကဖြစ်၍ ယခုခေတ်လို နာရေးကူညီမှုအသင်းများ လည်း မရှိသေးချေ) အလောင်းကို ငေးရင်း မမြစိန်၏ စိတ်မျက်စိထဲ၌ မအုံးမေ ကွယ်လွန်ခါဆဲဆဲ ဖြစ်ပွားခဲ့သောဖြစ်ရပ်များအား ပြန်ပြောင်းမြင်ယောင်မိပြန်၏။ ။

ညနေက အိမ်အောက်ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် မအုံးမေ ဟင်းရွက်ခြွေနေသည်ကိုမြင်တော့ မမြစိန် ခြံကူးလာကာ သူမနှင့် အတူ ဟင်းရွက်သင်ရင်း ကိုစိန်ပု နောက်ပိုးလိုက်နေသည့် အကြောင်းကို ရင်ဖွင့်ပြောပြမိသည်။ ။ မမြစိန်က ကိုစိန်ပုကို မကြိုက်ပါ။ ။ သို့သော်...ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်နေ၍ အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံနေရသည်။ ။ ကိုစိန်ပုကမူ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိချေ။ ။ မမြစိန်ကို မြင် သည် နှင့် ရေထမ်း/ရေဆွဲလွန်းသဖြင့် အယ်ထွက်နေသည့် လက်မောင်းကြွက်သားကြီးများ ရှိသည့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ ချဲကား ကာ ဟန်ရေးပြတော့သည်။ ။ မျက်စိနောက်လိုက်ပါဘိ။ ။

“ညီမက ဘယ်သူ့ကို သဘောကျလို့ လဲ ။”

မအုံးမေက သည် အရွယ်ကို လွန်လာခဲ့သူပီပီ မြင်သည် ။
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးတော့ မမြစိန်က ရှက်စနိုးအမူအရာဖြင့်...

“ ဟိုဘက်ရွာက ကိုအောင်ဖေကိုတော့ နည်းနည်းမေတ္တာရှိသလိုပဲ
အစ်မကြီးရယ် ။ ဒါပေမယ့် သူက လူပျော့ပါ ။ ကျွန်မကိုစကားလာပြော
ရင်လည်း အေးအေး,အေးအေးနဲ့ ။ ရင်ဖွင့်ပုံကလည်း ခပ်ရိုးရိုးပါပဲ ။”

“ ဪ...ကိုအောင်ဖေလား ။ တော်ပါတယ် ညီမရဲ့ ။ ဘာသာတရား
လည်း အလွန်ကိုင်းရှိုင်းဆိုး ။ ကောင်းသားပဲကွယ် ။”

မမြစိန်လည်း မဝံ့မရဲဖြစ်နေရာမှ မအုံးမေ၏ စကားကြောင့် ဆုံးဖြတ်
ရဲသလိုလိုဖြစ်သွားသည် ။ ထို့နောက် ရောက်တတ်ရာရာတို့
ပြောဖြစ်ကြသည် ။

ထိုအထဲတွင် ကလေးက မွေးခါနီးပြီဖြစ်၍ ဘားအံသို့ ရှေ့တစ်ပတ်
ထဲ သွားမည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပါသည် ။ မအုံးမေက ဘာကြောင့် သွား
ချင်နေမှန်း မသိ ။ ဇွတ်တရွတ် သွားမည်ချည်း ဆိုနေ၏ ။ မမြစိန်က မ
သွားစေချင်သဖြင့် ဒီမှာ ပဲ မွေးပါလားဟု ပြောပေမယ့် မအုံးမေ၏ ဆန္ဒ
က ဟိုမှာ မွေးလိုကြောင်း သိရ၍ နောက်ဆုံး မတားတော့ဘဲ ဂရုစိုက်ရန်
မှာ ရင်း လမ်းခွဲဖြစ်ခဲ့သည် ။ အိမ်ပေါ်အထိ တွဲပို့ခဲ့သည် ။ အောက်သို့ ခ
ဏခဏမဆင်းရန်ပင် မှာ ခဲ့သေးသည် ။ သို့သော်...ကွမ်းတစ်ညက်ခန့်
သာ ကြာလိမ့်မည် ။ မအုံးမေ၏ ညည်းတွားသံကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားမိ၍ မမြ
စိန် အပြေးသွားခဲ့လိုက်၏ ။

“ အမလေး...”

တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက စိုးရိမ်စရာ ။ မအုံးမေက ကြမ်းပြ

င်တွင် လူးလူးလိမ့်လိမ့် ။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့် ။ ချော်လဲကျတာ များ လား ။ မမြစိန်မှာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမည် မသိ ။ ထူပူလျက် ကြောင်တက် ငေးဝိုင်နေ၏ ။ သတိရမှ မအုံးမေကို အိပ်ရာပေါ် တွဲပို့ ၊ အစ်ကိုကြီး-ကိုမင်းကြိုင်ကို သွားခေါ်ခိုင်းရသည် ။

အစ်မ-မအုံးမေ လူးလိမ့်နေပြီ ။ အသက်ရှူကျပ်တယ် - အသက်ရှူကျပ်တယ်ဟု လည်း ပြောသည် ။ မမြစိန်တို့ မိန်းမသား တစ်သိုက်မှာ လည်း ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမည် မသိ ။ ခဏမျှကြာတော့ ကိုမင်းကြိုင် ရောက်လာ၏ ။ ဇနီးသည် ကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်ရင်း သောကရောက်နေသော်ငြား သူကိုယ်တိုင်လည်း ဘာလုပ်သင့်မှန်းသိပုံ မရ။ မမြစိန်တို့ ကလည်း ဘာဖြစ်မှန်းမသိ၍ တတ်သလောက် မှတ်သလောက် နှိပ်နယ်ပေးရင်း စောင့်ကြည့်နေရသည် ။ နာရီပိုင်းမျှသာ ကြာလိမ့်မည် ။ မမြစိန်တို့ နှိပ်နယ်ပြုစုနေရင်း၌ပင် အသက်ရှူကျပ်သော အမူအရာများ ဖြင့် ရုန်းကန်မေးထိုးကာ ဆုံးပါးသွားတော့သည် ။

မအုံးမေ ဆုံးအပြီးမှာ ပဲ ဆေးဆရာ ရောက်လာသည် ။ (မမြစိန်၏ ၀ခင်)ဦးမင်းဉာဏ်ထွန်း ခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည် ။ ဆေးဆရာက ဟိုဟိုသည် သည် စမ်းသပ်ကြည့်ကာ ... မြွေဆိပ်တက်တာဟု ဆိုသည် ။ မမြစိန်တို့ မှာ လည်း တအံ့တဩဖြစ်ရပြီပေါ့ ။ တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း သူနှင့် ချည်း နေနေတာ ၊ ဘာမြွေမှ ကိုက်တာ မတွေ့ ။ နောက်ပြီး သေသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် မြွေကိုက်ဒဏ်ရာ မရှိ ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့် ...

“ ဒါပေမယ့် မြွေဆိပ်တက်လို့ အသက်ရှူကျပ်ပြီး ဆုံးသွားတာပဲကွယ့် ။”

ဆေးဆရာ၏ စကားက ယုံမှားသံသယဖြစ်ဖွယ်ရာတော့ မဟုတ်ပါ ။ သို့သော် ဆန်းကြယ်လွန်းနေပေသည် ။ ကိုယ်ဝန်သည် ကို ဘယ်မြွေက

ကိုက်သလဲ ။ တိုက်မြွေများ လား ။ မအုံးမေမှာ ရန်ညှိုးရန်စများ ရှိသလား ။ ရှိမည်မထင်ပါ ။ သူမက အလွန်တရာမှ ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်သူ ။ နောက်ပြီး ဒဏ်ရာလည်း ရှာမရ ။ စဉ်းစားရခက်ပါဘိ ။ ဆေးဆရာက ဆုံးသွားပြီဟု ဆိုမှ တော့ မြေချဖို့ ပြင်ရပြီပေါ့ ။ ထိုကိစ္စများကို လူကြီးဖြစ်သူ ဖခင်-ဦးမင်းဉာဏ်ထွန်းက စီမံနေ၍ မမြစိန်လည်း မိန်းမဖော်တချို့နှင့် ထိုင်ကာ ငိုယိုနေ တော့သည် ။

ကလေးအမေ အသက်ရှူကျပ်ကာ ဆုံးပါးသွားသည့် အခိုက် ဝမ်းဗိုက်ထဲ၌ တွန်းထိုးရုန်းကန်နေသော ရင်သွေးငယ်၏ အသက်ရှင်နေသေးသည့် အနေအထားကို စက္ကန့်အတော်ကြာ တွေ့မြင်နေခဲ့ရသည် ။ အမေသေသော်လည်း ကလေးက ချက်ချင်း မသေသေးပေ ။ တစ်စုံတစ်ယောက် ကယ်တင်လိုကယ်တင်ငြား ကြိုးစားလှုပ်ရှားနေခြင်းအား ကိုယ်ဝန်သည် ကို ဝိုင်းနှိပ်နေသူ-မမြစိန်တို့ အားလုံးနည်းပါး တွေ့မြင်လိုက်ရသည် ။ (ယနေ့ခေတ်လိုဆိုလျှင်တော့ ဗိုက်ခွဲထုတ်ပါက ကလေး အသက်ရှင်နိုင်မည်ထင် ပါသည်) ပါးလွှာသော ဝမ်းဗိုက်အရေပြားဖြစ်ပေသိ ထိုကလေးငယ်က ဘယ်ဖောက်ထွက်နိုင်ပါ့မလဲ ။ ရုန်းရင်းကန်ရင်း အမေဆုံးပြီး မကြာ ဗိုက်ထဲက-ကလေးလည်း ဆုံးရှာသည် ။

“ တစ်ယောက်ယောက်သာ ခွဲထုတ်နိုင်ရင် ငါ့တူလေး အသက်ရှင်မှ ။”

စိတ်ထဲက ရေရွတ်ညည်းတွားရင်း မမြစိန် ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုပေါ့ ။ မည်သို့ပင် မှတ်ချက်ပြုနေပါစေ...မအုံးမေနှင့် ရင်သွေးငယ်တို့ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။ ကိုယ်ဝန်သည် ဖြစ်နေ၍ ညတွင်းချင်းမြေချရမည် ။ ဤသို့ဖြင့် ညတွင်းချင်းချမည့် အသုဘကို လိုက်ပို့မည့် သူ မရှိ၍ သတ္တိခဲ-မမြစိန်က မိန်းမသားတန်မဲ့ လိုက်ပါလာခဲ့၍

သွေးပျက်ချောက်ချားဖွယ်ရာများကို များ မကြာခင် မျက်ဝါးထင်ထင်
တွေ့ မြင်ခဲ့ရပေတော့သည်။ ။

*